

Jeden brutální večer

Zážitky z koncertu tvrdých kapel v Garage: dvojaké

Club Garage v kině Sněžník hostil v pátek třináctého února akci **Brutal evening** (brutální večer), na níž se představily kapely Bahrainn, Hubert Cumberlande a Shogun Tokugawa. Dvě později jmenované kapely jsou v současné době na republikovém turné (s jednou či dvěma zastávkami na Slovensku). Vzhledem k tomu, že všechna zmíněná hudební tělesa patří k současné špičce české tvrdé kytarové hudby mainstreamovějších poloh, na místě bylo velké očekávání. Konala se překvapení milá i nemilá.

Řekněme, že na koncert jsem šel natěšen a zvědav; sprchou na optimistu byla na první pohled prachbídná návštěvnost. Skutečně, ten večer se jednalo o smutný rekord, prozatím nejnižší účast v Garage (44 lidí). Ano, už jsem chmurně očekával, kolik návštěvníků asi pocítí svou přítomností **Charlie Straight** v sobotu... Inu, proč to neřict! Skvěle jsme si jejich sobotní koncert v těch patnácti lidech užili (nadsázka, nebo podsázka?). Zážitek byl umocněn příjemnou rozpravou se slečnou Chroustovskou ml., předmětem jejíhož literárního zájmu jsem se nedávno stal.

Vraťme se k pátku, k tomu „brutálnímu večeru“, který byl skutečně brutální na několik různých způsobů.

Svlažil jsem rozříznuté hrdlo a zabydlel se. Šlo to bez tlačení

ce. Večer začínají **Bahrainn** z Klášterce nad Ohří. Jedná se o variaci na světově široce populární „neurocore“ - předními představiteli tohoto žánru jsou kapely Isis, Neurosis (jejichž triko měl zpěvák Bahrainnu na sobě), Oxbow. Oproti stále bohužel modernímu crossoveru je tento styl rytmicky košatější, přílišné rychlosti se varuje jako čert kříže: naproti tomu se neštítí rozvleklých hloubkových kompozic, které spíše pohlcují, než by vybízely k vlastní taneční aktivitě. Bahrainn reprezentují spíše ostřejší větve tohoto žánru. Už jako první ale rozkryli věc, která se projevila silně u všech kapel: jednoznačně postižitelná stylová vyhraněnost se jich netýká (což nejvíce platilo pro Hubert Cumberlande), jedná se spíše o jakousi syntézu příbuzných stylů (což je vůbec typické pro kapely této vlny počátku jednadvacátého století). Instrumentálně skvělý výkon Bahrainnu trochu pohřbívala velká podobnost jednotlivých skladeb, od věci by snad nebylo zapojit ještě jednu kytaru (zmínění Isis mají tři!).

Absurdní komedií se stal koncert **Hubert Cumberlande**, kteří na pódiu vystřídalí Klášterecké. Vyzbrojeni frontmanem, jehož nešlo přehlédnout (klobouk, špičaté kožené boty, zelené kalhoty, image hajzlíka), rychle si vydobyli pozornost. A bylo jim to,

Shogun Tokugawa

přátelé, naprosto k ničemu. Proč? Hudba Hubert Cumberlande je skutečně stěží uchopitelná slovy: silný vliv v ní má „matematická“, tj. hypertechnizující podoba současného metalu (mathcore), věc však není pojata úplně syrově, zpěvák má melodizující tendence, které však ten večer neuspokojil. Bylo dost falše - jenže to se stává i „v lepších rodinách“. Asi nepřekvapí, že publikum na podobnou „nálož“ nebylo připravené.

Když jsem se jal podpořit kapelu svým oblíbeným způsobem (hýkáním), odměnou mi byly pohledy návštěvníků, které říkaly něco o zvrácenosti vkusu; byly to pohledy jedovatější a ostřejší než má klávesnice. Snad jsem opět potvrdil pověst člověka s pochybným hudebním vkusem, arbitrové kvality mě odsoudili. Budiž - říkal jsem snad někdy, že jsem normální? Hubert Cumberlande hraje technicky příšerně náročnou hudbu, která mě fascinovala; zbytek publika jí však byl neúprosně zdecimován. Sál se vyprázdnil, kvalita nekvalita, originalita neoriginalita. Kde jsem obdivoval precizního bubeníka, ostatní se asi zaměřili na vrcholně nesympatického frontmana (taková radikální estetika: něco se vám na první pohled instinktivně protíví, ale zároveň vás to přitahuje - můj dojem z frontmana Hubert Cumberlande), skončilo to v podstatě ignorací.

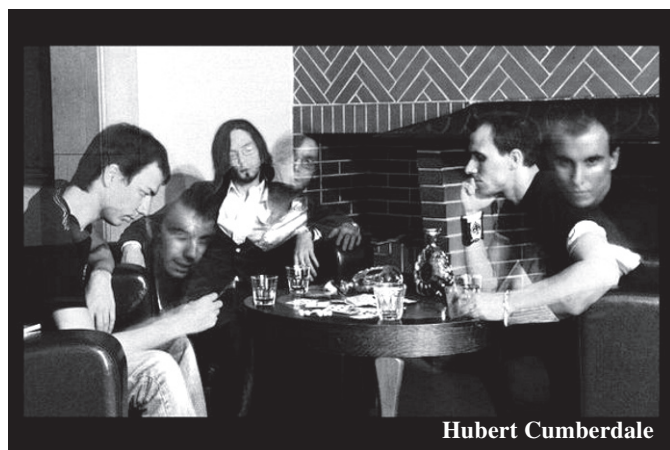
Třetím příspěvkem do rozpočetné kulturní akce byli plzeň-

ští **Shogun Tokugawa**. Tato kapela se velmi rychle (rok a půl) vyšvihla na špičku českého screamu (ukřičená hudba postavená na základech tradičního ema). Rapidnost jejich nástupu urychlil server bandzone.cz, na němž dostali široký propagační prostor; první nahrávku stvořili ve spolupráci s Majkláčem z the.switch - za tento jeho příspěvek si zmíněný hudebník zaslouží třinácté prokletí. Demo bylo zcela právem zazděno a zapomenuto, kapela se orientuje na koncertní činnost. Shogun Tokugawa se opírají o solidní pilíř frontmanova čistého pěveckého výkonu: tento opěrný bod se však v Garáži zhroutil. Ačkoli se skupina na pódiu dobře slyšela (říkal mi to kytarista Freddy), frontmanovy zpěvy neuspokojily právě náročného a právě natěšeného posluchače. A ačkoli měli Plzeňští vynikající nasazení, nedokázali podat plný výkon, za což mohl především pokulhávající bubeník. Bylo to dvojaké: místy jízda na plný plyn, místy rozpaký a únava.

Z koncertu jsem odcházel celkem potěšen, celkem uspokojen a celkem rozmrzen malou účastí.

● V pátek 27. února se stavte v Zarabandě od osmi hodin: pořádám tam už sedmý AntiStyl. Uvidíte na něm S.H.A.D.E.ho, nadějněho hipopera, Ondru Mataje, metalcoreové Way to the Nowhere a precizní elektroniky Joywork.

Radek Hendrych

Hubert Cumberlande